

Nr 408

L a g

angående ändring i lagen den 14 maj 1954 (nr 243)
om yrkesskadeförsäkring;

given Stockholms slott den 25 maj 1962.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götas och Vändes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen, följande gott förordna, att 4, 11, 13—15, 17, 20, 26, 32 och 47 §§ lagen den 14 maj 1954 om yrkesskadeförsäkring² skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedgives.

Till följd härav kommer lagen den 14 maj 1954 att från och med januari 1963 hava följande lydelse.

Inledande bestämmelser

1 §.

Försäkring enligt denna lag är dels obligatorisk och dels frivillig. Den obligatoriska försäkringen äger rum i riks-försäkringsverket på villkor som nedan sägs i stället ske i ömsesidigt försäkringsbolag bildats för sådant ändamål och för vars förbindelser delägarna sv obegränsad personlig ansvarighet. Frivillig försäkring tecknas i riks-försäkringsverket eller i dylikt bolag.

När i denna lag användes uttrycket försäkringsinrättning, avses riks-försäkringsverket eller bolag som nyss nämnts.

2 §.

Besvär och ansökningar prövas enligt vad nedan stadgas av försäkringsrådet, som jämväl i övrigt har att med uppmärksamhet följa försäkrings-tillämpning och utveckling.

Grunderna för försäkringsrådets organisation och verksamhet bestämmas av Konungen med riksdagen.

¹ Prop. 1962: 90; L·U 27; Rskr 250.

² Senaste lydelse av 1, 26, 33, 39—41, 43, 44 och 54—56 §§ se 1961: 256, av 1 och 22 §§ se 1959: 586, av 11 § se 1955: 399, av 30 och 58 §§ se 1956: 75 samt av 37 § se 1961: 256.

Obigatorisk försäkring

Allmänna bestämmelser

3 §.

Varje arbetstagare i allmän eller enskild tjänst är, såvida ej annat föranledes av vad i 4 eller 5 § sägs, försäkrad för yrkesskada.

I den mån Konungen så förordnar skall den, som åtnjuter undervisning vid anstalt för yrkesutbildning eller som eljest undergår yrkesutbildning eller förberedande sådan utbildning eller deltagar i praktisk yrkesorientering, vid tillämpningen av denna lag anses som arbetstagare, ändå att han ej är i tjänst hos annan.

Kostnaden för försäkringen bestrides, med bidrag av statsmedel till omkostnaderna, genom försäkringsavgifter, som erläggas av arbetsgivaren. I fall som avses i andra stycket anses den, som driver anstalten eller genom vilkens försorg undervisningen eljest anordnas, såsom arbetsgivare.

4 §.

Från försäkringen undantages arbetstagare, som är gift med arbetsgivaren.

Jämväl arbetstagare, som är i rätt upp- eller nedstigande släktskap eller svägerlag med arbetsgivaren eller dennes make och som varaktigt lever i hushållsgemenskap med arbetsgivaren, är undantagen från försäkringen, dock endast såvida arbetstagaren ej är placerad i sjukpenningklass enligt lagen om allmän försäkring. Med släktskap likställes adoptivförhållande.

Utföres arbetet för två eller flera arbetsgivares gemensamma räkning, skall vad i första och andra styckena är stadgat om undantag från försäkringen icke äga tillämpning, med mindre förutsättningarna därför äro uppfyllda i förhållande till envar av arbetsgivarna.

5 §.

Konungen äger från försäkringen undantaga arbetstagare, som äro anställda hos staten eller kommun och som på grund härav tillförsäkrats ersättningar vid yrkesskada vilka finnas väsentligen motsvara försäkringsförmånerna.

Konungen äger ock meddela sådana från lagens bestämmelser avvikande föreskrifter som finnas böra gälla i anledning av att arbetstagare, vilka äro anställda hos annan än staten, på grund av sin anställning äro tillförsäkrade pensioner av statsmedel vid arbetsoförmåga till följd av yrkesskada eller andra mot försäkringsförmånerna svarande förmåner, som helt eller delvis bekostas av staten.

6 §.

Med yrkesskada förstås

- a) skada till följd av olycksfall i arbetet;
- b) skada, som eljest orsakats av arbetet och framkallats genom inverkan av ämne eller strålände energi; samt
- c) i den mån Konungen så föreskriver skada, som annorledes än genom olycksfall orsakats av arbetet och framkallats genom inverkan av ensidiga, ovanliga eller ovanligt ansträngande rörelser, av fortgående, upprepat eller ovanligt tryck, av skakningar eller vibrationer från maskiner eller verktyg eller av buller eller smitta.

Med skada avses kroppsskada ävensom skada å konstgjord lem eller därmed jämförlig anordning, som är i bruk för sitt ändamål.

Solsting, värmeslag, förfrysning, inflammation i arbetsvalk ävensom skada genom mekanisk inverkan under högst några få dagar anses städse hava uppkommit genom olycksfall.

Till olycksfall i arbetet hänföres jämväl olycksfall vid färd till eller från arbetsstället, såframt färden föranledes av och står i nära samband med arbetsanställningen.

Skada, som orsakats av krigsåtgärd under krig vari riket befinner sig, anses ej såsom yrkesskada.

7 §.

Har arbetslagare, som ådragit sig skada, varit utsatt för olycksfall i arbetet, skall orsakssamband anses föreligga mellan olycksfallet och skadan, såvida icke övervägande skäl tala däremot.

Vad som nu sagts skall äga motsvarande tillämpning, om arbetslagaren i arbetet varit utsatt för inverkan, som avses i 6 § första stycket b) eller c).

8 §.

Yrkesskada, som avses i 6 § första stycket b) eller c) eller tredje stycket, anses hava inträffat den dag skadan yppades.

9 §.

Med *årlig arbetsförtjänst* avses, där ej annat följer av vad nedan sägs, det belopp, vartill försäkrads inkomst av förvärvsarbete, utan hänsyn till övergående sjukdom, tillfälligt övertidsarbete eller annan särskild omständighet, vid tid då skada inträffar kan antagas uppgå för år räknat.

Har hushållsarbete i hemmet hindrat försäkrad att utföra förvärvsarbete i full utsträckning, skall efter vad som prövas skäligt hushållsarbetet likställas med förvärvsarbete. Värdet av hushållsarbete i hemmet ävensom inkomst av förvärvsarbete för egen räkning må ej beräknas högre än som motsvarar i orten gängse avlöning för liknande arbete för annans räkning. Utgöres inkomst helt eller delvis av naturaförmåner, skola dessa uppskattas efter de regler, som tillämpas vid taxering till kommunal inkomstskatt.

För försäkrad, som vid tiden för skadans inträffande ej fyllt tjugufem år, skall den årliga arbetsförtjänsten vid bestämmande av ersättning för tid efter det han uppnår nämnda ålder eller av livränta till efterlevande beräknas till det belopp, vartill hans inkomst av förvärvsarbete skäligen kan med hänsyn till arten av hans sysselsättning vid tiden för skadans inträffande, antagas hava kommit att uppgå vid denna ålder, därest skadan ej inträffat. På motsvarande sätt skall, om den försäkrade ej fyllt tjugufem år, hans sannolika inkomst vid tjugufem års ålder läggas till grund för bestämmande av ersättning till honom för tid mellan tjugufem och tjugutrettio års ålder och, om den försäkrade ej fyllt aderton år, hans sannolika inkomst vid aderton års ålder läggas till grund för bestämmande av ersättning till honom för tid mellan aderton och tjugufem års ålder.

Ungergår försäkrad vid tiden för skadans inträffande yrkesutbildning, må den årliga arbetsförtjänsten icke bestämmas till lägre belopp än det vartill hans inkomst av förvärvsarbete skäligen kan antagas hava uppgått om han, därest skadan ej inträffat, vid denna tidpunkt avbrutit yrkesutbildningen och i stället ägnat sig åt dylikt arbete. Vad nu sagts skall äga motsvarande tillämpning därest den försäkrade vid den senare tidpunkten som enligt tredje stycket skall vara avgörande för arbetsförtjänstens beräkning, skulle hava ägnat sig åt yrkesutbildning, om skadan ej inträffat.

Ätnjöt försäkrad i anledning av tidigare skada pension, livränta eller annan ersättning, skall efter vad som finnes skäligt sådan ersättning anses såsom inkomst av förvärvsarbete vid bestämmande av livränta till efterlevande.

Har försäkrad, som ådragit sig skada genom långvarig inverkan av sådan beskaffenhet som avses i 6 § första stycket b) eller c), först avsevärd tid efter skadans yppande varaktigt upphört att arbeta i verksamhet, i vilken fara föreligger för dylik skada, må den årliga arbetsförtjänsten vid bestämmande av ersättning för tid efter arbetsavbrottet icke beräknas till lägre belopp än som skolat fastställas, om skadan yppats vid tiden för arbetsavbrottet.

Uppgår den årliga arbetsförtjänsten icke till ettusentvåhundra kronor, skall den beräknas till detta belopp. Överstiger den årliga arbetsförtjänsten femtontusen kronor, tages överskjutande belopp icke i beräkning.

10 §.

Vid bedömning i vad mån yrkesskada medfört nedsättning av arbetsförmågan skall hänsyn tagas till skadans beskaffenhet och dess inverkan ej blott på den skadades förmåga i allmänhet att bereda sig inkomst av arbete utan även på hans förmåga att utöva sitt yrke. Var den skadade vid skadans inträffande behäftad med kroppsskada eller lyte, skall hänsyn tagas jämväl härtill.

Drabbas försäkrad, som genom yrkesskada fått sin arbetsförmåga varaktigt nedsatt med mindre än en tiondel, av ny yrkesskada, skall den tidigare skadan anses hava orsakats av samma händelse, som orsakat den senare skadan.

Därest den skadade undergår arbetsprövning eller sådan yrkesutbildning, som huvudsakligen syftar till och är ägnad att väsentligt minska skadans inverkan på hans förmåga att framdeles bereda sig arbetsinkomst, skall vid bedömning av arbetsförmågas nedsättning under tiden för arbetsprövningen eller yrkesutbildningen beaktas i vad mån verksamheten medför hinder för honom att utföra förvärvsarbete. Vid bedömning av arbetsförmågas nedsättning efter avslutad yrkesutbildning må, om utbildningen kan antagas hava varaktigt minskat skadans inverkan på arbetsförmågan, skäligen hänsyn tagas härtill.

Ersättningar

11 §.

Drabbas någon, som är omfattad av sjukförsäkringen enligt lagen om allmän försäkring, av yrkesskada, äger han för tid till och med nittionde dagen efter den då skadan inträffade, dock längst till den dag skadan medför rätt till livränta eller till och med den dag rätten till sjukpenning upphör enligt 4 kap. 3 § nämnda lag, (samordningstid) rätt att från allmän försäkringskassa erhålla ersättning enligt samma grunder som vid annan sjukdom.

Är skadad, som avses i första stycket, under samordningstiden eller del därav ej berättigad till sjukpenning från allmän försäkringskassa, skall för sådan tid till honom utgivas sjukpenning enligt denna lag med belopp motsvarande vad han skulle hava ägt uppbära från försäkringskassan, därest han varit placerad i sjukpenningklass enligt lagen om allmän försäkring. Vad nu sagts skall icke gälla försäkrad, som avses i 3 § andra stycket denna lag, och ej heller arbetstagare, som enligt 3 kap. 16 § första stycket lagen om allmän försäkring undantagits från placering i sjukpenningklass.

Är den, som drabbas av yrkesskada, under samordningstiden eller del därav ej omfattad av sjukförsäkringen enligt lagen om allmän försäkring, skall för sådan tid till honom utgivas ersättning enligt denna lag med belopp, som han skulle hava ägt uppbära, därest 2 och 3 kap. lagen om allmän försäkring varit tillämpliga å honom.

Medför yrkesskada under samordningstiden behov av sjukvård utom i ket eller tandläkarvård eller sådana särskilda hjälpmedel, som avses i 12 §, skola erforderliga kostnader härför, utgifter för nödiga resor inräknade, ersättas enligt denna lag, i den mån ersättning icke utgår enligt lagen om allmän försäkring. Vad nu sagts skall ock gälla i fråga om kostnader för särskild vård, som på försäkringsinrättningens begäran lämnas den skadade, 12 §.

Föranleder yrkesskada efter samordningstidens utgång behov av läkar-, tandläkar- eller sjukhusvård eller av läkemedel, skola erforderliga kostnader härför ävensom nödiga utgifter för resor ersättas av försäkringsinrättningen. Med läkarvård likställes sjukgymnastik eller eljest behandling med bad, massage, elektricitet eller helluft eller annan därmed jämförlig behandling, som meddelas efter läkares föreskrift. Kan läkarvård ej anskaffas utan oskäligen omgång eller kostnad, må ersättning i stället lämnas för annan lämplig vård.

Ersättning skall ock utgå för erforderliga kostnader för särskilda hjälpmedel till lindrande av menliga följder av skadan, såsom kryckor, konstgjorda lemmar och glasögon. Erfordras förnyelse av dylika hjälpmedel må, när skäl därtill provas föreligga, kostnaden härför ersättas genom ett årligt belopp, som svarar mot den sannolika årliga kostnaden för förnyelsen eller genom ett belopp för en gång, motsvarande kostnadens kapitalvärde enligt beräkningsgrunder som fastställas av Konungen.

13 §.

Förorsakar olycksfall eller inverkan, som avses i 6 §, efter samordningstidens utgång sjukdom, äger den skadade uppbära *hel sjukpenning* för varje dag, sjukdomen medför förlust av arbetsförmågan, och *halv sjukpenning* för varje dag, arbetsförmågan till följd av sjukdomen är nedsatt med minst hälften.

Sjukpenningens storlek bestämmes, där ej annat följer av vad i femte stycket sägs, av den sjukpenningklass, till vilken den skadade med hänsyn till sin årliga arbetsförtjänst är att hänföra.

Sjukpenningklasserna och beloppet av hel sjukpenning inom varje klass framgå av följande tabell:

Sjukpenningklass nr	Den skadades årliga arbetsförtjänst uppgår		Beloppet av hel sjukpenning	
	till kr.	men ej till kr.	för tid t. o. m. den månad under vilken den skadade fyller 67 år kr.	för tid därefter kr.
1	—	1 800	3	3
2	1 800	2 400	4	4
3	2 400	3 000	5	5
4	3 000	3 600	6	6
5	3 600	4 200	7	6
6	4 200	5 000	8	7
7	5 000	5 800	9	7
8	5 800	6 800	10	8
9	6 800	8 400	12	9
10	8 400	10 200	14	10
11	10 200	12 000	16	11
12	12 000	14 000	18	12
13	14 000	—	20	—

Halv sjukpenning utgör hälften av hel sjukpenning.

Sjukpenning må ej i något fall utgå med lägre belopp än som skolat utgå i sjukpenning från allmän försäkringskassa, därest skadan ej utgjort yrkesskada. För tid, beträffande vilken livränta, som tillerkänts den skadade, enligt 16 § första stycket andra punkten icke må uppbäras, må hel sjukpenning jämte barntillägg, som avses i 14 §, icke utgå med lägre belopp än som motsvarar livräntan för dag räknad.

14 §.

Är skadad vid tillämpning av lagen om allmän försäkring eller med stöd av densamma meddelade bestämmelser berättigad till barntillägg till sjukpenning eller skulle han hava varit berättigad till sådant tillägg, därest han omfattats av sjukförsäkringen enligt nämnda lag, skall *barntillägg* utgå jämval till sjukpenning enligt denna lag; och skola därvid bestämmelserna i 3 kap. 9 § och 20 kap. 2 § lagen om allmän försäkring äga motsvarande tillämpning.

15 §.

För tid, då yrkesskada föranleder sjukhusvård, skall sjukpenning minskas med fem kronor för dag, dock med högst hälften av sjukpenningens belopp.

För skadad kvinna, som stadigvarande sammanbor med eget eller makes barn, adoptivbarn eller fosterbarn under tio år, utgör sjukpenningen vid sjukhusvård lägst fem kronor för dag.

16 §.

Har olycksfall eller inverkan, som avses i 6 §, efter upphörande av därav förorsakad sjukdom medfört under längre eller kortare tid bestående förlust av arbetsförmågan eller nedsättning av densamma med minst en tiondel, utgives under tiden *livränta* till den skadade. Medför samma olycksfall eller inverkan ånyo sjukdom, på grund varav sjukpenning skall utgå, äger den skadade dock icke uppbära livräntan under sjukdomstiden. Livräntan beräknas på grundval av den skadades årliga arbetsförtjänst, i förekommande fall nedsatt efter vad i tredje stycket sägs, (*ersättningsunderlaget*) samt utgår för tid till och med den månad, under vilken han fyller sextiosju år, med belopp som för år räknat motsvarar

a) vid förlust av arbetsförmågan: elva tolfedelar av ersättningsunderlaget,

b) vid nedsättning av arbetsförmågan med minst tre tiondelar: en mot graden av nedsättningen svarande del av ersättningsunderlaget, minskad med en tolfedel av detta, och

c) vid nedsättning av arbetsförmågan med mindre än tre tiondelar: den del av två tredjedelar av ersättningsunderlaget, som svarar mot graden av nedsättningen.

För tid från och med månaden näst efter den, under vilken skadad fyllt sextiosju år, utgör livräntan tre fjärdedelar av det belopp, vartill livräntan skall beräknas jämligt första stycket.

Vid fastställande av ersättningsunderlaget medräknas årlig arbetsförtjänst, som icke överstiger 7 200 kronor, till hela sitt belopp, den del av arbetsförtjänsten, som överstiger 7 200 men ej 10 800 kronor, till tre fjärdedelar och den del därav, som överstiger 10 800 kronor, till hälften.

På ansökan av den skadade må försäkringsrådet, när skäl därtill provas föreligga, besluta att livränta eller del därav eller livränta för viss tid skall utthytas mot ett belopp för en gång, motsvarande högst de utthytta livräntebeloppens kapitalvärde enligt beräkningsgrunder som fastställas av Konungen.

17 §.

Är försäkrad till följd av yrkesskada under längre tid ur stånd att redovisa sin sjukpenning eller livränta under en viss tid, skall han under denna tid med *vårdbidrag*. Sådant bidrag utgår dock ej under tid, då han på grund av skadan åtnjuter sjukhusvård. Bidragets storlek bestämmes, när på grund av skadan han är intagen på vårdhem eller annan anstalt, med hänsyn till vårdkostnadens storlek och eljest med hänsyn till vårdbehovets omfattning. Vid bidragets bestämmande skall hänsyn jämväl tagas till förmån, som den skadade på grund av motsvarande ändamål åtnjuter jämlikt lagen om allmän försäkring. Bidraget må ej sättas högre än till fem kronor för dag, om den skadade uppbär sjukpenning, och ettusenåttahundra kronor för år, om han uppbär livränta.

18 §.

Arbetslagare, som på anmodan av den försäkringsinrättning, var han försäkrad, eller med dess samtycke under någon tid avhåller sig från arbetet i syfte att förebygga att yrkesskada uppstår, återuppstår eller förvärras, äger, såvida omständigheterna ej föranleda till annat, under denna tid uppbära skälig ersättning, motsvarande högst hel sjukpenning jämte belopp tillägg.

19 §.

Har försäkrad avlidit till följd av yrkesskada, skall försäkringsinrättningen utgiva *begravningshjälp* med sexhundra kronor och, enligt vad 20—23 §§ sägs, för år beräknade *livräntor till efterlevande*.

20 §.

Änka efter den avlidne äger uppbära livränta, så länge hon lever och är gift. Livräntans belopp skall för tid till och med den månad, under vilken hon fyller sextiosju år, motsvara en tredjedel och för tid därefter en fjärdedel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst. Levde makarna åtskilda efter varandans hemskillnad, skall livränta dock ej utgå till änkan med mindre än enligt dom eller avtal var berättigad till underhåll av den avlidne.

Var den avlidne ogift, skall livränta efter samma grunder som angivits i första stycket utgå till ogift kvinna, som sedan avsevärd tid sammanlevat med den avlidne under äktenskapsliknande förhållanden, så ock till kvinna, som var trolovad med den avlidne och som hade eller haft barn med honom eller var havande med barn till honom. Har kvinna som nu nämns varit gift och äger hon åtnjuta underhåll av sin förutvarande man eller, om han är avlidne, i egenskap av efterlevande till honom uppbära livränta, penning — annan än folkpension eller tilläggspension — skadestånd eller annan ersättning med jämförlig ersättning, som skall upphöra att utgå därest hon ingår i nytt äktenskap, skall för tid, under vilken hon äger rätt till dylik förmån, beloppet tillkommande livränta enligt detta stycke minskas med vad som svarar mot värdet av förmånen. Avdrag som nu sagts skall ock ske för vad kvinnan uppbära i livränta efter man, med vilken hon tidigare sammanlevat under äktenskapsliknande förhållanden eller varit trolovad.

Rätten till livränta enligt första eller andra stycket upphör, därest den efterlevande avsevärd tid under äktenskapsliknande förhållanden sammanlever med annan.

Efterlämnar den som avlidit änklings och kommer denne genom detta fallet att sakna erforderligt underhåll, skall livränta tillerkännas honom efter vad som med hänsyn till omständigheterna prövas skäligt. Livräntan må dock utgå endast så länge änklings lever ogift samt må för tid till och med den månad, under vilken han fyller sextiosju år, motsvara en tredjedel och för tid därefter högst en fjärdedel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

Var den som avlidit pliktig att till fullgörande av lagstadgad underhållsskyldighet å särskilda tider utgiva bidrag till förutvarande make, äger den-
ne, så länge bidraget skolat utgå, erhålla livränta med belopp, som motsva-
rar bidraget. Livräntan må dock för tid till och med den månad, under
vilken den berättigade fyller sextiosju år, motsvara högst en tredjedel och
för tid därefter högst en fjärdedel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

Finnas flera livränteberättigade och skulle enligt ovan angivna beräk-
ningsgrunder livräntornas sammanlagda belopp överstiga en tredjedel av
den avlidnes årliga arbetsförtjänst, skola livräntorna, så länge anledningen
här till fortfar, nedsättas proportionellt så att de tillhoppa uppgå till nyss-
nämnda andel av den årliga arbetsförtjänsten.

Skall livränta, varom sägs i denna paragraf, utgå så länge livräntetagaren
lever ogift och ingår han äktenskap före fyllda sextio år, utgives ett belopp
för en gång, motsvarande tre årsbelopp av livräntan, beräknad utan hänsyn
till stadgandena i nästföregående stycke och i 23 §.

21 §.

Varje barn till den avlidne äger till den dag det fyller sexton år uppbära
livränta med belopp, som motsvarar en sjättedel av den avlidnes årliga
arbetsförtjänst. Är barnet efter sagda tidpunkt till följd av sjukdom eller
annan dylik orsak ur stånd att själv försörja sig, skall livräntan utgå, så
länge anledningen till den bristande försörjningsförmågan fortfar, dock
längst till den dag barnet fyller tjuguet år. Till barn, som var adopterat av
annan än den avlidnes make, skall livränta dock ej utgivas. Ej heller skall
livränta utgå till barn utom äktenskap, därest den avlidne enligt avtal som
är bindande för barnet, åtagit sig att till dess underhåll utgiva visst belopp
en gång för alla.

Adoptivbarn äger samma rätt till livränta som eget barn.

Var den avlidne gift, skall med eget barn likställas jämväl makens barn
i tidigare gifte eller utom äktenskap eller adoptivbarn, såvida barnet stod
under makens vårdnad; dock skall livränta till barn som nu nämnts ej
utgå efter kvinna, med mindre barnet genom hennes fränfälle kommer att
sakna erforderligt underhåll¹.

22 §.

Kommer den avlidnes fader, moder eller adoptant att till följd av döds-
fallet sakna erforderligt underhåll, äger sådan efterlevande under sin åter-
stående livstid erhålla livränta med belopp, som med hänsyn till omständig-
heterna prövas skäligt, dock högst motsvarande en sjättedel av den avlidnes
årliga arbetsförtjänst. Livränta skall dock ej utgivas till den avlidnes fa-
der eller moder, därest den avlidne var adopterad av annan än faderns eller
moderns make¹.

23 §.

Skulle enligt de i 20—22 §§ angivna beräkningsgrunderna samtliga liv-
räntor till efterlevande överstiga fem sjättedelar av det i 16 § angivna er-
sättningsunderlaget, skola livräntorna, så länge anledningen här till fortfar,
nedsättas proportionellt så att de tillhoppa uppgå till nyssnämnda andel av
ersättningsunderlaget; dock skola livräntor till efterlevande, som avses i
20 och 21 §§, utgå före livräntor till efterlevande, varom sägs i 22 §.

24 §.

Har försäkrad under resa eller eljest blivit borta och kan det antagas att
han avlidit till följd av yrkesskada, skola till hans efterlevande utbetalas

¹ Angående skadefall, som inträffat före den 1 januari 1960, se övergångsbestämmelse i
1959: 586.

livräntor enligt vad i 20—23 §§ sägs. Försäkringsinrättningen är dock berättigad att såsom villkor för utbetalningen fordra förklaring på beder och samvete av efterlevande, att han saknar varje underrättelse om den försäkrade. I fråga om omyndig må sådan förklaring infordras från hans förmyndare.

Finnes den försäkrade sedermera vara vid liv eller hava avlidit av annan orsak än yrkesskada, upphör rätten till livränta.

25 §.

Är arbetsgivaren enligt annan lag eller särskild författning eller på grund av egen utfästelse skyldig att vid yrkesskada utgiva avlöning, pension eller annan ersättning, som helt eller delvis utgör understöd på grund av skadan, eller skall sådant understöd utgå från kassa eller pensionsinrättning eller på grund av försäkring i annan försäkringsanstalt än som sägs i 1 §, avdrages från ersättning enligt denna lag vad i anledning av skadan för motsvarande ändamål av arbetsgivaren, kassan eller pensionsinrättningen eller på grund av försäkringen utgives för tid, under vilken ersättningen utgår. Sådant avdrag må dock endast äga rum, om arbetsgivaren, på grund av understödet, enligt 38 § andra stycket erhållit lindring i försäkringsavgiften, samt, i fråga om understöd från kassa eller pensionsinrättning eller på grund av försäkring, endast ske, om kostnaden för understödet till minst en tredjedel bestritts av arbetsgivaren, och ej ske med större belopp än som skäligen kan anses svara mot dennes bidrag. För understöd vid sjukdom och begravning, vilket utgives av arbetsgivaren, må, ändå att motsvarande lindring i försäkringsavgiften ej skett, avdrag göras, i fråga om understöd vid begravning dock med högst trehundra kronor; och äger arbetsgivaren uttala vad som på grund av sålunda utgivet understöd avdragits från ersättningen enligt denna lag.

Såsom understöd, varom sägs i första stycket, skall ej anses pension som tillförsäkrats den skadade på grund av viss levnadsålder och anställningstid eller eljest av annan anledning än skadan. Pension, som utgår vid arbetsoförmåga till följd av skadan eller till efterlevande, må ej anses såsom sådant understöd till högre belopp än som motsvarar tre fjärdedelar av den livränta, som, vårdbidrag till den skadade oräknat, tillkommer den skadade eller efterlevande. Till sådan framtida höjning av pensionen, som tillförsäkrats ersättningstagaren vid ökning i levnadskostnaderna, skall hänsyn icke tagas vid avdrags bestämmande.

Avdrag må icke göras för folkpension och ej heller för understöd från sjömanshus eller annat dylikt, allenast för behövande avsett understöd.

Innehär eller erhåller den skadade anställning med lön, bestämd i författning eller eljest fastställd av statlig myndighet utan att därvid angivits, att å lönen avdrag må göras för livränta i anledning av yrkesskada, skall vid tillämpningen av första stycket lönen, till den del densamma motsvarar den skadade tillerkänd dylik livränta, anses utgöra understöd på grund av skadan; dock må livräntan utgå om och i den mån särskilda förhållanden föranleda därtill.

Understöd i form av naturaförmåner uppskattas efter de regler, som tillämpas vid taxering till kommunal inkomstskatt.

Finns i denna paragraf givna bestämmelser i särskilt fall icke tillämpliga, prövar försäkringsinrättningen, huruvida och med vilket belopp avdrag å ersättningen enligt denna lag skäligen skall äga rum.

26 §.

Har skadad från allmän försäkringskassa uppburit ersättning, som skolat utgivas av försäkringsinrättning, skall, därest förhållandet kom-

mer till inrättningens kännedom, vad som utgivits från kassan avdragas från ersättning, som i anledning av skadan tillkommer honom enligt denna lag, samt det avdragna beloppet utbetalas till kassan.

Från ersättning, som belöper å tid för vilken ersättningstagaren åtnjuter folkpension, skall avdrag göras i den mån ersättningen skolat föranleda minskning av pensionen; dock skall bolag, som avses i 1 §, göra sådant avdrag endast om begäran därom framställles av riks försäkringsverket. Belopp, som av sådant bolag avdragits enligt vad nu sagts, skall utbetalas till riks försäkringsverket.

27 §.

Ersättning enligt denna lag utgår icke i anledning av skada, som försäkrad uppsåtligen åsamkat sig.

Livränta utgår ej till den som genom brottslig gärning uppsåtligen bragt den försäkrade om livet eller, där annan förövat gärningen, medverkat till brottet såsom i 3 kap. 4 eller 5 § strafflagen sägs.

28 §.

Sjukpenning jämte barntillägg samt livränta, som avses i 16 §, må skäligen nedsättas, såframt den försäkrade ådragit sig skadan vid förövande av handling, för vilken straff genom lagakraftätagande dom ådömts honom, eller, sedan skadan inträffat, gör sig skyldig till grov ovarsamhet ur hälsosynpunkt eller medvetet eller av grov vårdslöshet lämna oriktig eller vilseledande uppgift angående förhållande, som är av betydelse för rätten till ersättning.

Vägrar den skadade utan giltig anledning att rätta sig efter föreskrift, som i syfte att förkorta sjukdomstiden eller eljest lindra menliga följder av skadan givits av försäkringsinrättningen eller arbetsgivaren eller läkare, och har till följd härav skadan medfört väsentligt mera långvarig eller höggradig nedsättning av arbetsförmågan, må ock skäligen nedsättning ske av ersättning som avses i första stycket.

Livränta till efterlevande må skäligen nedsättas, såframt denne annorledes än i 27 § sägs vållat dödsfallet genom handling, för vilken straff genom lagakraftätagande dom ådömts honom, eller medvetet eller av grov vårdslöshet lämna oriktig eller vilseledande uppgift angående förhållande, som är av betydelse för rätten till livräntan.

29 §.

Framställning om ersättning enligt denna lag skall göras inom två år, beträffande sjukpenning och livränta från den dag ersättningen avser, i fråga om begravningshjälp från dagen för dödsfallet samt såvitt angår annan ersättning från den dag då den försäkrade guldit det belopp, för vilket ersättning begäres, allt vid äventyr att rätten förloras.

Underlåter någon att uppbära ersättning inom sex månader efter det försäkringsinrättningen meddelat honom att så kunnat ske, må utbetalning av ersättningen vägras.

30 §.

Är någon, som har rätt till sjukpenning, barntillägg eller livränta, icke svensk medborgare och är han ej bosatt i riket, äger försäkringsinrättningen att med hans samtycke när som helst i stället för sådan ersättning till honom utgiva ett belopp för en gång, motsvarande högst femtio och minst tjugu procent av ersättningens kapitalvärde. Ersättningen må ock, utan den ersättningsberättigades samtycke, utbytas mot ett belopp för en gång om femtio procent av kapitalvärdet. Har utbyte som nu nämnts ägt rum, föreligger ej rätt till vidare ersättning på grund av skadan.

Har skadan medfört döden och var den avlidne ej svensk medborgare och ej bosatt i riket, utgår begravningshjälp allenast om dödsfallet skett inom tre månader efter skadans inträffande och livränta till efterlevande, som ej är svensk medborgare, allenast om denne vid tiden för skadans inträffande var bosatt här i riket.

Från vad ovan i denna paragraf är föreskrivet äger Konungen medge undantag.

Anmälan om yrkesskada

31 §.

Underrättelse om inträffad yrkesskada skall ofördröjligen lämnas till den arbetsgivare, hos vilken den skadade var anställd vid tiden för skadans inträffande. I fråga om skada, som avses i 6 § första stycket b) eller c) eller tredje stycket och som yppats först efter det den skadade upphört att vara utsatt för inverkan av den art som orsakat skadan, skall underrättelsen dock lämnas till den arbetsgivare, hos vilken den skadade senast var utsatt för dylik inverkan. Finnes någon, som å arbetsgivarens vägnar förestår arbetet, må underrättelsen i stället lämnas till honom.

32 §.

Arbetsgivare eller arbetsföreståndare, som genom underrättelse enligt 31 § eller eljest erhållit kännedom om inträffad yrkesskada, är skyldig enligt de föreskrifter, som meddelas av Konungen, anmäla skadan till den allmänna försäkringskassa, hos vilken den skadade är inskriven, eller, om den skadade ej är inskriven hos allmän försäkringskassa, till den försäkringsinrättning, som jämlikt 33 § skall utgiva ersättning i anledning av skadan. I sistnämnda fall skall, där så kan ske utan oskäligen omgång eller kostnad, den som avgiver anmälan tillse, att läkarintyg angående skadans beskaffenhet och den skadades tillstånd eller, där skadan medfört döden, angående dödsorsaken snarast möjligt insändes till försäkringsinrättningen.

Allmän försäkringskassa, som mottagit anmälan enligt första stycket, skall enligt de föreskrifter, som meddelas av Konungen, anskaffa läkarintyg, varom sägs i första stycket, samt översända anmälan jämte intyg och erforderliga kompletterande upplysningar till försäkringsinrättningen.

Läkarintyg, som avses i denna paragraf, skall utfärdas å formulär, som fastställs av medicinalstyrelsen. Nödiga utgifter för dylikt intyg så väl för annat intyg, som erfordras för bestämmande av ersättning eller för prövning huruvida ersättning skall utgå, gäldas av försäkringsinrättningen.

Utbetalning av ersättning m. m.

33 §.

Ersättning skall utgivas av den försäkringsinrättning, i vilken den skadade var försäkrad vid tiden för skadans inträffande. Är fråga om skada, som avses i 6 § första stycket b) eller c) eller tredje stycket och som yppats först efter det den skadade upphört att vara utsatt för inverkan av den art som orsakat skadan, skall ersättningen dock utgivas av den försäkringsinrättning, där den skadade senast var försäkrad medan han var utsatt för dylik inverkan.

Kan ej genast avgöras, från vilken försäkringsinrättning ersättning skall utgå, utgives ersättningen från riksförsäkringsverket med rätt för verkets att, därest ersättningsskyldigheten sedermera finnes åvila annan försäkringsinrättning, av denna erhålla gottgörelse för vad som utgivits av verket.

34 §.

Sedan försäkringsinrättningen erhållit underrättelse om skadan, skall inrättningen bestämma den ersättning som skall utgivas samt, där så finnes påkallat, vidtaga åtgärder för vård av den skadade.

Därest det ej genast kan avgöras, huruvida ersättning bör utgå, skall, om sannolika skäl äro därtill, ersättning utgivas provisoriskt. Kan ej beloppet av sjukpenning eller livränta genast bestämmas, utgives provisoriskt skäligt belopp. Ersättning som nu sagts utgives utan återbetalnings-skyldighet för fall, att ersättningen sedermera bestämmes till lägre belopp eller ersättning finnes icke böra utgå.

35 §.

Beslut om ersättning skall meddelas så snart det kan ske och lända till efterrättelse utan hinder av förd klagan.

Därest väsentlig ändring inträtt i de förhållanden, som voro avgörande för beslut om ersättning till skadad, äger försäkringsinrättningen upptaga ärendet till ny prövning. Ersättning för förfluten tid må dock ej minskas eller indragas.

36 §.

Sjukpenning utbetalas för varje kalendervecka å veckans sista dag men må utbetalas i förskott för högst en månad.

Livränta, som ej utgår i form av ett belopp för en gång, utbetalas, såvida ej annat överenskommes med livräntetagaren, för varje månad, räknat från den dag rätten till livränta inträtt, å månadens första dag. I den mån livränta finnes böra för viss tid, under vilken anpassning efter skadans verkningar beräknas inträda, utgå med högre belopp än för tiden därefter, må utbetalningen ske enligt föreskrifter som meddelas av försäkringsrådet.

Beträffande tiden för utbetalning av årlig ersättning enligt 12 § andra stycket äger försäkringsinrättningen meddela sådana bestämmelser, som må anses lämpliga för vinnande av säkerhet, att ersättningen användes för det därmed avsedda ändamålet.

Annan ersättning än sådan som avses i första, andra och tredje styckena utbetalas så snart det kan ske.

Förskottsvis utgiven ersättning för tid, under vilken rätten till ersättning upphör eller ersättningen minskas, må icke till någon del återkrävas.

Slutar sjukpenning- eller livräntebelopp, som skall utbetalas, ej å helt tiotal ören, avrundas det till närmast högre, å helt tiotal ören slutande belopp.

Angående sättet för utbetalningen förordnar Konungen.

37 §.

Försäkringsinrättningen äger att, om anledning föreligger härtill, i stället för sjukpenning eller livränta eller del därav bereda den, som är hemfallen åt dryckenskap eller allvarligt läkemedelsmissbruk, ersättning i naturaförmåner.

På framställning av nykterhetsnämnd äger försäkringsinrättningen besluta, att sjukpenning jämte barntillägg tillkommande den, som är hemfallen åt alkoholmissbruk och beträffande vilken föreligger omständighet i öfrigt som i 15 § första stycket lagen om nykterhetsvård sägs, skall utbetalas till kommunal myndighet eller den ersättningsberättigades make eller annan person att användas till den ersättningsberättigades eller hans familjs uppehälle.

Försäkringsavgifter m. m.**38 §.**

Avgift för försäkringen skall av försäkringsinrättningen bestämmas till belopp, som med hänsyn till arbetets farlighet i allmänhet och till de särskilda förhållanden, under vilka det bedrivs, efter försäkringstekniska grunder provas vara erforderligt för att täcka den risk, som försäkringen avser, med tillägg i fråga om försäkring i bolag, som avses i 1 §, av ett belopp, motsvarande omkostnaderna för försäkringen.

Är arbetsgivare, kassa, pensionsinrättning eller försäkringsanstalt skyldig att utgiva understöd, för vilket enligt 25 § avdrag må göras, bestämmas försäkringsavgiften till det lägre belopp, som motsvarar den minskade försäkringsrisken. I fråga om annan arbetsgivare än staten må dock sådan lindring i försäkringsavgiften ej äga rum, med mindre arbetsgivaren begär det och, där så finnes erforderligt, för utgivande av understödet ställer säkerhet, som försäkringsinrättningen godkänner.

Användes arbetstagare till arbete av två eller flera arbetsgivare gemensamt, svara de för försäkringsavgiften en för alla och alla för en.

39 §.

Såsom bidrag till bestridande av omkostnaderna för försäkringsrådets och riksförsäkringsverkets verksamhet skall för varje försäkring i verket till statsverket erläggas tilläggsavgift med belopp, motsvarande fem procent av försäkringsavgiften, beräknad utan hänsyn till avdrag som sägs i 25 §.

Bolag, som avses i 1 §, är ock skyldigt att till statsverket erlägga bidrag till bestridande av nämnda omkostnader. Bidraget erlägges för varje räkenskapsår efter årets utgång på tid och sätt, som bestämmas av Konungen, med belopp motsvarande tre procent av summan av försäkringsavgifterna, beräknade utan hänsyn till avdrag, som sägs i 25 §, för de försäkringar som under räkenskapsåret tagits i bolaget.

Övriga omkostnader för försäkringsrådets och riksförsäkringsverkets verksamhet bestridas av statsverket. I fråga om kostnaderna för förvaltningen av den i 41 § omnämnda fonden gäller dock vad därom är särskilt stadgat.

40 §.

Envar är skyldig att på begäran lämna försäkringsrådet eller riksförsäkringsverket uppgift, som erfordras för att bedöma huruvida han är pliktig att erlägga försäkringsavgift.

Arbetsgivare skall på begäran till försäkringsrådet samt, där försäkringen äger rum i riksförsäkringsverket, jämväl till verket lämna sådan uppgift om arbetet och de förhållanden, under vilka det bedrivs, samt om arbetstagarnas antal, arbetstid och avlöningsförhållanden, som erfordras för att bestämma försäkringsavgift eller ersättningsbelopp.

I den utsträckning försäkringsrådet eller riksförsäkringsverket prövar nödigt för ändamål, som avses i första eller andra stycket, åligger det uppgiftsskyldig att på begäran för granskning tillhandahålla försäkringsrådet eller riksförsäkringsverket förda avlöningslistor, handelsböcker eller motsvarande anteckningar jämte därtill hörande handlingar. Granskningen skall såvitt möjligt ske så, att den icke medför hinder i den uppgiftsskyldiges verksamhet, samt skall, om han så begär och det lämpligen kan ske, verkställas hos honom. Handelsböcker och andra handlingar, som överlämnats för granskning, skola återställas utan dröjsmål. Meddelande om resultatet av granskningen skall lämnas snarast.

Försäkringsrådet och riksförsäkringsverket äga, i den mån så finnes erforderligt för ändamål som avses i andra stycket, att hos myndighet, som enligt gällande föreskrifter utövar tillsyn å arbetsgivarens verksamhet, påfordra undersökning av de förhållanden, under vilka arbetet bedrivs, eller att, där så påkallats av särskilda omständigheter, själva företaga sådan undersökning.

41 §.

Grunderna för beräkning av försäkringsavgifter och premiereserv för försäkringar i riksförsäkringsverket bestämmas av Konungen.

Riksförsäkringsverkets beslut om försäkrings- eller tilläggsavgifts belopp skall, även där beloppet bestämts provisoriskt, utan hinder av förd klagan tills vidare lända till efterrättelse. Vinnes nedsättning i eller befrielse från avgift, återbetalas vad för mycket blivit erlagt.

Angående debitering och uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsverket samt om utbetalning till verket av dylika avgifter bestämmer Konungen med riksdagen.

Försäkringsavgifterna skola ingå till en fond, som förvaltas enligt grunder vilka bestämmas av Konungen med riksdagen.

42 §.

Har arbetstagare, vilken ådragit sig skada genom inverkan som avses i 6 § första stycket b) eller c) eller tredje stycket, under den tid han varit utsatt för dylik inverkan varit försäkrad enligt denna lag i mer än en försäkringsinrättning, skall kostnaden för ersättning i anledning av skadan fördelas mellan inrättningarna i förhållande till den tid försäkringen i en var av dem omfattat. Därest skadan med säkerhet kan anses ådragen under bestämt arbete eller bestämd tid, är dock försäkringsinrättning, vari arbetstagaren icke under nämnda arbete eller tid varit försäkrad, befriad från att deltaga i kostnaden. Vad i detta stycke sägs skall ej gälla, där inrättningarna överenskommit om annan fördelning av kostnaden.

Försäkringsinrättningarna må ock överenskomma om viss fördelning av kostnad, som föranledes av stadgandet i 10 § andra stycket.

Vissa särskilda bestämmelser

43 §.

Angående försäkring i bolag, som avses i 1 §, skall, förutom vad eljest är stadgat i denna lag och lagen den 17 juni 1948 om försäkringsrörelse, gälla följande.

Försäkringen skall meddelas för kalenderår samt må ej träda i kraft förrän vid början av kalenderåret näst efter det, under vilket försäkringen meddelats; den som under löpande kalenderår blir arbetsgivare må dock meddelas försäkring för återstoden av året.

I den mån ej försäkringsrådet annorlunda medgivit, anses försäkringen omfatta samtliga arbetstagare, för vilka arbetsgivaren är försäkringspliktig.

Där bolag beslutat antaga ny delägare eller delägare utträtt ur bolaget, skall uppgift härom lämnas till riksförsäkringsverket.

Bolag skall för varje kalenderår inom åtta månader efter årets utgång till riksförsäkringsverket lämna uppgift om delägarna i bolaget, av dem anlitade arbetstagare, som omfattats av försäkringen i bolaget, och inträffade yrkesskador ävensom i övrigt på begäran av riksförsäkringsverket eller försäkringsrådet lämna uppgift om delägare, försäkrade och yrkesskador.

Besvär

44 §.

Över försäkringsinrättnings beslut i ärende angående försäkring enligt denna lag må klagan föras hos försäkringsrådet genom besvär, som skola hava inkommit till försäkringsrådet senast inom en månad efter det klaganden erhållit kännedom om beslutet.

Den som önskar ändring i allmän föreskrift, som meddelats av riks-försäkringsverket, äger göra ansökan härom hos försäkringsrådet.

Försäkringsrådet äger, ändå att klagan icke förts eller ansökan ej gjorts, till prövning upptaga ärende, som avses i denna paragraf.

Över försäkringsrådets beslut i annat ärende enligt denna lag än som avses i andra stycket må klagan föras hos försäkringsdomstolen genom besvär. Besvären skola hava inkommit till försäkringsrådet inom tre veckor från det klaganden erhållit kännedom om beslutet; dock skall besvärstiden för menighet vara fem veckor. Den omständigheten, att besvären ingivits eller insänts direkt till försäkringsdomstolen, utgör ej hinder för besvärens upptagande till prövning, därest de inkommit till domstolen före besvärstidens utgång.

Försäkringsrådets beslut länder till efterrättelse utan hinder av fördragan, såframt ej rådet annorlunda förordnar.

Frivillig försäkring

45 §.

Frivillig försäkring må meddelas

a) åt arbetsgivare, som bedriver verksamhet i riket, för arbetstagare hos honom;

b) åt utbildningsanstalt i riket för elever vid anstalten;

c) åt svensk yrkes- eller fackorganisation för medlemmar i organisationen; samt

d) åt varje svensk medborgare, som är bosatt i riket, ävensom åt den, som utan att vara svensk medborgare är bosatt och mantalsskriven i riket, för egen del.

46 §.

Den frivilliga försäkringen skall, i den mån dess omfattning ej begränsats i försäkringsavtalet, avse alla i eller utom arbete ådragna skador, som orsakats av olycksfall eller inverkan som avses i 6 § och som icke omfattas av den obligatoriska försäkringen; dock må den frivilliga försäkringen ej avse skador, å vilka gällande föreskrifter om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring eller tjänstgöring i civilförsvaret, äga tillämpning och ej heller skador, orsakade av krigsåtgärd under krig vari riket befinner sig.

47 §.

I fråga om ersättning på grund av den frivilliga försäkringen skall gälla vad som stadgats beträffande ersättning på grund av den obligatoriska försäkringen. Från ersättning, som avses i 12—15 §§ och som belöper på tid innan den skadade blivit berättigad till livränta, skall dock avdragas vad som för motsvarande ändamål utgår i sjukhjälp från allmän försäkringskassa.

I försäkringsavtalet må rätten till ersättning begränsas utöver vad som följer av första stycket.

48 6.

Särskilda bestämmelser

49 §.

50 s.

Ej heller må rätt till ersättning överlåtas, innan den ersättningsberättigade äger lyfta ersättningen.

51 §.

Äger någon rätt till ersättning enligt denna lag, är han ej därav hindrad att göra gällande det anspråk på skadestånd utöver ersättningen, som till följd av skadan må tillkomma honom.

Vad försäkringsinrättning enligt denna lag utgivit i ersättning för skada åger inrättningen återkräva av den som uppsåtligen eller genom grov vårdslöshet vållat skadan eller, där denna uppkommit i följd av trafik med motorfordon som avses i 2 § lagen den 10 maj 1929 om trafikförsäkring å motorfordon, enligt lag är skyldig att utgiva skadestånd evad han är vållande till skadan eller ej. På grund av vad i detta stycke sägs skall inrättningen dock äga att återkräva allenast vad den ersättningsberättigade ägt utbekomma av den skadeståndsskyldige.

52 §.

På begäran av försäkringsinrättning eller försäkringsrådet må, till vin-
nande av utredning i ärende angående försäkring enligt denna lag, vid all-
män underrätt höras vittne eller sakkunnig eller förhör under sannings-
försäkran äga rum med den som saken rör. Ej vare någon skyldig att in-
ställa sig vid annan underrätt än den, inom vars område han vistas. Om
förhöret skall i tillämpliga delar gälla vad om bevisupptagning utom huvud-
förhandling är stadgat. Ersättning till den som inställt sig för att höras
skall utgå efter vad rätten prövar skäligt och skall förskjutas, då försäk-
ringsrådet påkallat förhöret, av den försäkringsinrättning, som begärt förhöret. Er-
stämmer, och eljest av den försäkringsinrättning, som begärt förhöret. Uppkommer tvist mellan
försäkringsinrättningar angående vem som skall slutföra svaren för ersätt-
ningen, skall tvisten på yrkande av någon av inrättningarna avgöras av för-
säkringsrådet.

53 S.

53 §.

I den mån ej annorlunda särskilt stadgas äger bolag, som sägs i 1 §, ej meddela annan försäkring än som avses i denna lag.

548.

Vad i 295 och 297 §§ lagen den 17 juni 1948 om försäkringsrörelse sägs om försäkringsbolag skall, där Konungen för visst fall så bestämmer, i fråga om övertagande från bolag helt eller delvis av försäkringsbestånd enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete, lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukdomar

ävensom denna lag i tillämpliga delar gälla riks försäkringsverket; och skall administrationsbo, som sägs i 296 § lagen om försäkringsrörelse, omfatta även livräntor, som fastställas under administrationstiden, i följd varav fordringsrätt, som avses i 2 mom. av sistnämnda paragraf, skall omfatta jämväl kapitalvärdet av sådana livräntor, ökat med en tjugondel av samma värde.

55 §.

Med Konungens medgivande äger riks försäkringsverket jämväl i annat fall än som avses i 54 § överlaga annan åvilande skyldighet att utgiva ersättning i anledning av olycksfall eller sjukdom.

56 §.

Den som på grund av tjänsteåliggande för riks försäkringsverkets eller försäkringsrådets räkning har eller haft att taga befattning med uppgift, handling eller undersökning, som sägs i 40 §, må ej röja eller obehörigen nyttja yrkeshemlighet, som därigenom blivit känd för honom, och ej heller, där det ej kan anses påkallat i tjänstens intresse, yppa arbetsförfarande eller affärsförhållande, vilket sålunda blivit honom kunnigt.

57 §.

Underlåter arbetsgivare eller arbetsföreståndare att fullgöra något av vad som åligger honom enligt 32 §, eller försummar någon att ställa sig till efterrättelse vad i 40 § är föreskrivet eller att lämna uppgift, som stadgats i 43 §, straffes med dagsböter.

Lämnar någon medvetet eller av grov vårdslöshet i uppgift, som skall avgivas enligt denna lag, oriktligt meddelande, straffes med dagsböter, där ej brottet är i allmän strafflag belagt med straff.

Bryter någon mot vad i 56 § är stadgat, straffes med dagsböter eller fängelse. Å brott som nu sagts må allmän åklagare tala allenast efter angivelse av målsäganden.

58 §.

Konungen äger träffa överenskommelse med främmande makt om tillämpning av denna lag eller det andra landets lag i fall, då arbetsgivare i det ena landet inom det andra bedriver verksamhet, i vilken arbetstagare användes, eller då arbetstagare, vilken ådragit sig skada genom inverkan som avses i 6 § första stycket b) eller c) eller tredje stycket, varit utsatt för dylik inverkan under arbete i båda länderna.

59 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna lag, meddelas av Konungen eller av myndighet, som Konungen bestämmer.

Lagens ikraftträdande m. m.

60 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955 men äger icke tillämpning i fråga om skada, som inträffat dessförrinnan, och ej heller i fråga om skadan i 6 § första stycket b) eller c) eller tredje stycket avsedd skada, som yppats senare, därest den skadade icke efter lagens ikraftträdande varit utsatt för inverkan av den art, som orsakat skadan.

Genom denna lag upphävas lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete, lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkes- sjukdomar samt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall ävensom i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd av

järnvägs drift meddelade, ännu gällande bestämmelser om skyldighet för ägare eller innehavare av järnväg att utgiva ersättning då i följd av järnvägs drift någon, som är anställd i järnvägens tjänst eller arbete, under förrättandet därav dödas eller skadas.

Äldre bestämmelser skola alltjämt äga tillämpning å sådant ersättningsanspråk på grund av olycksfall eller sjukdom, som ej till följd av vad i första stycket sägs skall bedömas enligt den nya lagen. Rörande ersättningsanspråk, som nu nämnts, skall dock tillämpas vad som stadgats i 29 § första stycket nya lagen, därest enligt äldre bestämmelser rätten till ersättning skulle förloras efter den nya lagens ikraftträdande.

61 §.

Vad i 10 § andra stycket är stadgat om tidigare yrkesskada skall gälla även skada, som omfattas av lagen om försäkring för olycksfall i arbete eller lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar, där ej den tid, inom vilken fordran på grund av den skadan skolat bevakas, gått till ända före den 1 januari 1955.

62 §.

Vid tillämpning av 42 § första stycket skall medräknas jämväl tid före den nya lagens ikraftträdande, i den mån så skolat ske enligt äldre bestämmelser, om skadan yppats den 31 december 1954.

63 §.

Förekommer i lag eller författning hänvisning till stadgande, som ersatts genom bestämmelse i denna lag, skall hänvisningen i stället gälla den bestämmelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1963.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräftat låtit.

Stockholms slott den 25 maj 1962.

GUSTAF ADOLF

(L. S.)

TORSTEN NILSSON

(Socialdepartementet)

